

[Axel Ivan Pedersen.]

vil, sammen med hvad jeg allerede har nævnt i det foregående, være egnet til at skabe en lovgivning, som tager sigte på at give mulighed for at tilvejebringe en passende sammensætning af boligproduktionen, således at den også tilgodeser de mindre-bemidlede befolkningsgruppers boligbehov.

Finn Poulsen: Når man tager i betragtning den overordentlig store betydning, boligspørgsmålet har, må man vel have lov til at indlede med at sige til den højtærede minister, at det er noget sent, ministeren er på færde; det har været længe med den bebudede revision af lov om boligbyggeri. Vi ved naturligvis alle sammen, at sagen haster, tiden løber. Vi må jo regne med, at de kommende år vil stille meget betydelige krav til boligbyggeriet. Tilvæksten i antallet af unge, som navnlig sætter ind fra januar 1963, flytningerne fra land til by og det almindelige velstandsniveaus forventede stigning vil medføre, at der bliver store krav til boligbyggeriet.

Når man tager den tid, den højtærede boligminister har haft til rådighed, i betragtning, så er vi vel klar over, at det er en vigtig opgave, men vi vil også gerne sige til den højtærede boligminister, at det er nok så vigtigt, at opgaven løses rigtigt, og når derfor den højtærede boligminister forventer hurtig behandling af lovforslaget, tror jeg ikke en sådan er mulig, hvis man samtidig ønsker en forsvarlig behandling. Jeg er bange for, at der er temmelig stor afstand mellem vore synspunkter på meget væsentlige punkter.

Jeg vil gerne gøre nogle kritiske bemærkninger til lovforslaget og senere redegøre nærmere for, hvilke veje vi mener man bør gå med hensyn til boligsituationen.

Indledningsvis vil jeg gerne sige, at der er bestemmelser i lovforslaget, som vi naturligvis kan tiltræde. Den ærede ordfører for socialdemokratiet nævnte dem til slut i sit indlæg. Vi er tilhængere af en fortsat støtte til mindstbemidlede boligbehov. Vi er også tilfredse med den ændring, der foreslås med hensyn til driftstilskuddene, således at de falder væk ved en vis indkomststigning. Og vi er ligeledes tilfredse med udvidelsen af grænsen for håndværkerudgifterne ved parcelhusbyggeri. Parcel-

husbyggeriet er et byggeri, vi lægger meget vægt på; det er et byggeri, som i tiden siden 1958 har taget et overordentlig gunstigt opsving. Jeg tror, det er en boligtype, man skal gøre alt for at fremme. Jeg er imidlertid bange for, at det foreliggende lovforslag ikke i særlig grad vil fremme denne form for byggeri.

Der er også andre ting, vi kan være med til, men de ting er jo ikke det afgørende. Det afgørende i den højtærede boligministers forslag er de mere principielle linjer, der anlægges, og man tør vel nok have lov at sige, at det er noget af en kovending i forhold til den afviklingstendens, som var baggrunden såvel for 1955- som for 1958-loven, en afviklingstendens, som efter vor mening var for langsom, men den var der dog.

Jeg vil gerne koncentrere min kritik om 3 punkter af principiel karakter. Det første er den efter min mening helt urimelige bemyndigelse, som lovforslaget giver boligministeren; det andet er den udvidelse af statsgarantier og statstilskud, som lovforslaget tilsigter, og det tredje er den præferencestilling, som så decideret tillægges det sociale boligbyggeri.

Ved de ændringer, der foreslås til lovens § 2, sker der en væsentlig udvidelse af ministerens beføjelse. Det er ingen overdriivelse at sige, at den højtærede boligminister bliver boligdiktator. Der bliver én mand, ét departement i dette land, som skal regulere hele boligproduktionen; det ligger jo i bestemmelsen om, at det pålægges ministeren at tilpasse byggekapaaciteten til byggebehovet bl. a. gennem tilrettelæggelse af statens støtte til nybyggeriet; det ligger i bestemmelsen om, at den højtærede minister gennem forhandling med kommunerne skal virke for en langsigtet tilrettelæggelse af byggeriet for 3-årige perioder, og det ligger ikke mindst i den bemyndigelse, den højtærede minister får til at træffe foranstaltninger til regulering af bygge- og anlægsvirksomhed, eventuelt nedrivning af bygninger — ikke midlertidige foranstaltninger som efter den nuværende lov, men varige bestemmelser.

Vi tror ikke på denne magtkoncentration. Vi tror ikke, det er muligt. Vi tror ikke, der er født den boligminister, eller at der er det departement, der formår at tilrettelægge